

کودکان ممکن است به روشهای متفاوتی به استرس عکس العمل نشان دهند مانند چسبیدن به شما، اضطراب، گوشه گیری، عصبانیت یا آشفتگی، شب ادراری و غیره

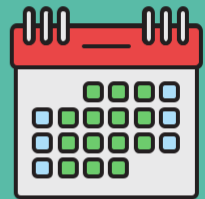
به عکس العمل های فرزندتان به شکلی حمایتی پاسخ دهید، به نگرانی های آنها گوش فرا دهید و به آنها عشق و توجه بیشتری نشان دهید

کودکان در مواقع دشوار به عشق و توجه بزرگسالان نیاز دارند. برای آنها وقت بگذارید و به آنها توجه بیشتری کنید. به یاد داشته باشید که به فرزندتان خود گوش دهید، با مهربانی صحبت کنید. و به آنها اطمینان خاطر دهید. در صورت امکان، فرصت بازی و آرامش را برای کودک فراهم کنید.

سعی کنید فرزندتان را در کنار والدین و خانواده نگه دارید. و از جدایی فرزندتان و والدین آنها تا حد امکان خودداری شود. اگر جدایی اتفاق بیفتد (مثلاً بستری شدن در بیمارستان) از تماس منظم (مثلاً از طریق تلفن) و دادن آرامش خاطر به کودک دریغ نورزید.

تا حد امکان به طور منظم برنامه های درسی را ادامه دهید. یا به ایجاد فرصتهای جدید در یک محیط جدید برای یادگیری کمک کنید. همچنین در برنامه ها زمان بازی و سرگرمی را لحاظ کنید.

در مورد آنچه اتفاق افتاده است به کودکان حقایق را بگویید و توضیح دهید که اکنون چه اتفاقی افتاده است. اطلاعات ساده ای در مورد چگونگی کاهش خطر ابتلا به بیماری را با کلماتی که بسته به سنشان می توانند درک کنند، به آنها ارائه دهید.

در عین حال به آنها اطمینان خاطر دهید (به عنوان مثال ممکن است یک عضو خانواده یا کودک احساس خوبی نداشته باشند یا ممکن است مجبور شوند برای مدتی به بیمارستان بروند تا پزشکان به آنها کمک کنند)

